

SLOVENEK.

Političen list za slovenski národ.

Po pošti prejeman velja: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.

V administraciji prejeman velja: Za celo leto 12 gld., za pol leta 6 gld., za četrt leta 3 gld., za en mesec 1 gld. V Ljubljani na dom pošiljan velja 1 gld. 20 kr. več na leto. Posamezne številke veljajo 7 kr.

Naročnino prejema opravništvo (administracija) in ekspedicijska, Semeniške ulice št. 2.

Naznanila (inserati) se sprejemajo in velja tristopna petič-vrsta: 8 kr. če se tiska enkrat; 12 kr. če se tiska dvakrat; 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.

Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je v Semeniških ulicah h. št. 2.

Izhaja vsak dan, izvzemši nedelje in praznike, ob 1/6. uri popoldne.

Štev. 199.

V Ljubljani, v četrtek 30. avgusta 1888.

Letnik XVI.

Vabilo na naročbo.

„SLOVENEK“

edini katol.-konservativni slovenski dnevnik s priložo „Domoljub“ vred

velja za Ljubljano pri opravništvu ali v „Katol. Bukvarni“ prejeman:

Za celo leto predplačan 12 gl.

„ pol leta 6 „

„ četrt leta 3 „

„ jeden mesec 1 „

Za pošiljanje na dom se račun 10 kr. več na mesec.

Po pošti prejeman za vse avstrijske dežele pa velja:

Za celo leto predplačan 15 gl. — kr.

„ pol leta 8 „ — „

„ četrt leta 4 „ — „

„ jeden mesec 1 „ 40 „

Naročuje se lahko vsak dan, a list se dobi še-le z dnem naročbe.

Vredništvo in opravništvo „Slovenca“.

Deželni volilni redi.

△ Vroče boje morajo biti koroški Slovenci pri vsakih volitvah, da jih popolnoma ne preženó iz deželne zbornice. Žalibog da imajo navzlic vsem naporom v deželni zboru le dva zastopnika, ker se jim je tretji, dr. Abuja, izneveril, ko je stopil v zbornico. Temu pa ni bila kriva edino le narodna mlačnost, marveč v prvi vrsti volilni red, ki ga je skrpala liberalno-nemška gospôda. Z današnjim članom hočemo torej opozoriti na ta nedostatek.

Ko je za grofom Goluhovskim koncem leta 1860 prevzel vlado vitez Schmerling, dobila je v roke državno krmilo liberalna stranka. Notranja politika avstrijska krenila je na nova pota, ki niso vodila do blagra države. Že prve dni svojega poslovanja sklical je vitez Schmerling gospode v ministerstvo, ki so že pod Bachom nabirali gradivo za deželne volilne rede. Naročil jim je, naj izdelajo nove volilne rede na podlagi oktoberskega diploma, ki natančno določuje območje državnega in deželni zborov. V načrtih naj se gospodje ne ozirajo na

prejšnjo razdelitev po stanovih, marveč na skupine interesov, to je, na veliko posestvo, mesta in industrijo, kmečke občine.

Delo bilo je lahko. Vsak je vzel v roke oktoberski diplom in Bachove deželne statute, in v kratkem časi bili so gotovi deželni volilni redi ter doposlani deželnim predsednikom, da o njih izrazijo svoje opazke in želje. Dne 26. februarja 1861 bili so objavljeni: ustava avstrijske države, temeljni zakon o državnem zastopu, deželni in volilni redi. Ti so sedaj podlaga ustavnemu življenju v Avstriji.

Schmerling pri svojem nastopu ni več našel prostega prostora za svoje novo ustavno delo; že tedaj rodil se je dualizem. Oktoberski diplom priznal je le jeden državni zastop; poleg njega bili so zastopi posameznih dežel z določenimi delokrogi. Ker pa je Schmerling ustanovil posebno osrednje vodstvo za neogerske dežele, vsadil je v ustavo kal dualizmu. Poleg ožjega državnega zbora bil je ogerski deželni zbor kot zastopnik druge državne polovice nasproti misli oktoberskega diploma.

Schmerling je februarjski ustavi preobrnil načelo oktoberskega diploma o delokrogu deželni zborov. Po diplomu je spadalo vse v delokrog deželni zborov, kar ni bilo naravnost podrejano državnemu zboru. Schmerling pa je državnemu zboru izročil vse, kar ni bilo izrečno odločeno deželni zborom.

Namen temu je jako prozoren. Schmerling je omejil delokrog deželni zborom. Skupine interesov bile so le zagrinjalo, za katerim se je skrival namen, liberalni stranki zagotoviti večine v deželni zborih, in tako tudi v dvojnem državnem zastopu. Prave narodne želje v deželni zborih niso bile zastopane. Skupine interesov so v teoriji lepo načelo, v dejanji pa se ne more izvršiti, pač pa lahko postane kričeča krivica. Interesi so dvojni: npravni in materialni. Npravne naj zastopajo škofje, vseučilišča, akademije in učena društva. Glasovi teh zastopnikov se izgubé v ogromni večini.

Preostanejo torej še materialni interesi: ti so: veliko posestvo, mesta in industrija, kmetsko prebivalstvo. A ti interesi se naravnost križajo. In vidimo tudi, da so interesi posameznih skupin na

milost in nemilost ravno onim, proti katerim jih je Schmerling hotel varovati. Ako pa govorimo o interesih, kdo zastopa delavce in dninarje? Vsi socijalisti in komunisti so pristaši načelu o skupinah interesov; a ko bi ti ljudje določevali interese, bili bi zastopi mnogo drugačni.

Za mesta določene so posebne skupine. Morda da zastopajo trgovino in industrijo? Velike tovarne so navadno na deželi. V Avstriji je le malo mest, kjer cvetete trgovina in industrija; večina mest živi ob obrtu, ki je omejen na potrebo kraja in bližnje okolice. Veliki tovarnarji pa imajo dvojno volilno pravico: kot veliko-posestniki volijo v razredu velikih posestnikov, in kot tovarnarji volijo v trgovinske zbornice, ki imajo zopet svoje zastopnike v deželni in državnem zboru.

In gotovo je ironija, ako bi se morda mesta sklicavala na svojo inteligencijo in npravni vpliv na državno telo. Oglejte si prebivalstvo vseh velikih in večjih mest ne le v Avstriji, temveč po vsi Evropi, in njegova dela, in imate pred seboj čudno podobo krščansko-npravnega in sploh človeškega mišljenja in življenja. Ali se morda mala mesta boljše od kmetskega prebivalstva? Kmetsko prebivalstvo ohranilo si je večinoma dve stvari: vero na Boga in zdrav človeški razum; po mestih pa so židovski časniki edina duševna hrana. Mestno prebivalstvo pa ima povprek toliko raznih zastopnikov, kakor vse kmetske občine. In kdo nosi največje breme, kdo podpira največ državnih stebrov? Največja teža modérne države sloni na kmetskem prebivalstvu. Modérne države so prezrle najboljše načela kot trdno podlago, načela višjega npravnega reda, in opirati se morajo na armado in denarne listnice. In če se zruši jeden teh stebrov? Načelo pravičnosti torej zahteva in tudi državniška modrost, da oni zastopa v državi največ interesov, ki največ nosi na svojih ramah.

Proti načelu zastopov po interesih govore tudi avstrijske narodnostne razmere. Ali vsi poslanci v ogerskem državnem zboru zastopajo pravo mnenje svojih volilcev? To je madjarska politika interesov. In tudi pri nas je ravno to jeden iz-mej vzrokov narodnostnemu prepiru. Kakor rudeča nit vleče se v ustavnem življenji namen, v umetno skrpanih vo-

LISTEK.

Lo Christ.

(Bretonska povest, preložil J. Z.)

(Konec.)

Nekaj dni pozneje dobil je baron Jehan vabilo k svatbi Ivonette, hčerke jednega iz svojih najemnikov.

Bilo je ravno mesec dni po onem videlu v gozdu — svatbeni dan Ivonette — ko je vstal baron najboljše volje. Dal se je svojemu komorniku skrbno obleči, počesati, poškopiti z dišavami in odšel je zvenčeč z ostrogami na dvorišče.

Tu čakal ga je že osedlan, krasen, bujen šarec. Lepa žival! Kaka rast! Nežni nozdrvi konjevi tresli sta se že nestrpnosti, in iz očes švigale so mu iskre.

Baron švignil je navzdor svojim šestdesetim letom z jednim skokom v sedlo in zabodel v konja ostrogi, da je imel sluga držeč uzdo jedva čas odskočiti.

Čez trenotek — bil je jezdec že pri velikih mrežnatih vratih parka, in konj hitel je vedno v večem diru naprej. Najedenkrat jel se je vspenjati in težko sopsti. Vidno se je pred nečém plašil. Gospod njegov skušal ga je umiriti z besedami in božanjem — vendar zaman. Konj ni hotel ničesa razumeti. Jezdec nategnil je tedaj vajeti, ali konj dvignil se je s pótom pokrit v vis, tolkel s sprednjima nogama v zrak, stopil zopet na tla in vspenši se znova dirjal „ventre à terre“ naprej iztrgavši z nepričakovanim kretom vajeti iz roke jezdečeve.

Bil je to čudovit, blazen let. Splašena žival gnala se je kakor veter čez gore in doli, loke in polja in po stoterih ovinkih pridrvila se je konečno kakor vihra v gozd. Najedenkrat — sredi paseka — izpodtakne se ob kamen, pade na jedno koleno in vrže raz sebe jezdeca z nepričakovano silo. Baron Jehan bil je takoj mrtev. Bilo je to na istem mestu, kjer je videl mesec poprej grobarja kopati grob.

* * *

Ljudevit XV. je lehno nahmuril obrvi, obrnil se h kaminu, v katerem so praskotale bukove trske in brskal zamišljeno mej plamenom.

„Ah, gospod maršal“, vzkliknil je vojvoda Richelieu, velik duh ali vsaj dozdevno velik duh, „česa vsega bi nam Vi še ne povedali! Kar se mene tiče, ne verujem v nikake duhove, niti v znamenja.“

„V Boga verujete pa gotovo, ljubeznjivi vojvoda“, odgovoril je mirno maršal. „On, njemu ni nič nemogočega, more odpreti tudi naše oči — ako hoče — in nam pokazati bodočnost. Duša, ki je bila jedenkrat na sveti, more se vrniti zopet, ker je neumrjoča.“

Kralj, ki je poslušal ta spor, zganil se je nestrpno. Princ de Soubise razumel ga je in nadaljeval:

„Vaše veličanstvo dovoli mi vprašanje: ali se spominja baronice de Ker-Lan, ki je vzbudila pred leti s svojo krasoto občno občudovanje pri dvoru?“

Ljudevit XV. pokimal je nekolikrat pritrdilno z glavo.

„Spremljal jo je njen sin Hervé“, dejal je kralj, „katerega sem vsprejel mej svoje pažete. Nadaljujte, dragi maršal!“

„Torej Sire, ta dama bila je sinaha barona Jehana, o čegar nesrečnem konci sem baš Vašemu

obilji. Že rano v jutro družega dne, 26. avg., jeli so se zopet oglašati topiči z omenjenega holmea in prazničnih zvonov glasovi lili so se čez tiho raván. A ko je pojenjalo to dvoje, zadonela je krog 4 $\frac{1}{2}$. ure — budnica.

Vsprejem nekaterih gostov, mej njimi glave jim, preblagorodnega gospoda c. kr. okr. glavarja Mahkota, vršil se je že dopoludne mej 9. in 10. uro. Do tedaj došli in pa domači naši odličnjaki zbrali so se krog 9 $\frac{1}{2}$. ure v čitalnici, odkoder so šli z društveno zastavo in godci na čelu, zadej pa v spremstvu vrhniške ter sosednje virdske požarne brambe v župnijsko cerkev sv. Pavla k slovesnemu cerkvenemu opravilu.

Sveto mašo je ta dan iz posebne prijaznosti izvolil darovati velečastni gosp. kanonik in državni poslanec Klun in je prevzel i cerkveni govor, o kojem rečemo le toliko, da je bil vrednega očeta vreden sin. Ozir petja sodelovali so pri sv. maši domači pevci in pevke pod izbornim vodstvom gosp. nadzornika Levstika ter g. učitelja Stojca, in ne moremo si kaj, da bi jim na srečen vspeh pri prednášanji o. Angelika Hribarja „Tota pulchra es Maria“ ne zaklicali prav iz srca: Živeli! Po sv. maši je šel spreved v istem redu do čitalnice.

Točno ob jedni uri pričel se je banket v gostilni g. Drabeka (pri črnem orlu), kojega se je vdeležilo do šestdeset oseb. Napivalo se je tu jedino le Nj. veličanstvu presv. cesarju.

Po skupnem obedu mej 3. in 4. uro sprejeli smo ostale razne goste in društva, mej slednjimi društvo „Slavec“, požarno brambo horjulsko, logaško, itd.

Slavnosten govor g. drž. poslanca Poklukarja krog 4. ure zbral je na slavnostnem prostoru na stotine občinstva. Tega, kar je gospod govornik v svojem govoru omenjal, ni nam moči tudi v kratkih potezah priobčiti, ker manjka nam prostora; zadostuje naj, če povemo, da je po izbornem tem govoru ljudstva navdušenost do presv. cesarja prikopela do vrhunca, tako vsaj so govorili tisočeri gromoviti „dobro! slava! živio!“-klici, s kojimi je občinstvo pretrgavalo vrlému govorniku besedo, s kojim ga je obsulo, ko je končal svoj govor.

Mej slavnostim govorom že pripeljali so gg. učitelji lepo opravljeno šolsko dečo na travnik gosp. Obreze, kjer je poslej igrala glavno vlogo. Deček IV. razreda J. Cankar propovedoval je prav v otročjem navdušenju o lepem dnevu, ki ga praznuje ta dan šolska mladež vrhniška, za njim je nastopila deklica s podobnim govorčkom in poleg še s pozdravom gospodu c. kr. okrajnemu glavarju vročivša mu prelep šopek „v spomin na današnji slavnostni dan ter v znak hvaležne otročje ljubezni.“ Po kratkem govoru g. glavarja in daljšem g. nadzornika Levstika, vršilo se je na jedni strani pogoščenje in obdarovanje učencev in učenk, na drugej zasadiitev prvega drevesca jednemu treh drevoredov, ki naj v pozna leta krasé vrhniški trg ter spominjajo potomce na spominsko leto štiridesetletnega vladanja presv. cesarja Franca Josipa I., na leto 1888.

Ob 4 $\frac{3}{4}$. uri blagoslovil se je novi železni most vodeč čez Ljubljaničo dodelan ravno prejšnji dan, kojoj svečanost so povzdignili nad vse prav res slavčje žgoleči naši „Slavei“.

Toda najlepše nam je prinesel večer. Komaj se je storil mrak, evo ti, jeden pok, drugi, tretji . . . in na holmeu sv. Trojice vzplapolali so h krati trije kresovi, a z družih holmecev sem odsevali so jim drugi, jeden, dva, trije . . . In naš trg! Bil je ves v svetlobi. Bi popisavali bi, a zdi se nam, da bo vsaka črka zastonj; kaj tacega je treba le zreti!

Po bakljadi krog 8 $\frac{1}{2}$. ure pričela se je prosta zabava v čolneh na Ljubljaniči. Bilo je krasno. Milo petje „Slavec“ donelo je tako slavilno v tiho noč, in živio-klici tako gromovito, in raketni rezali so si drug za drugim tako prosto pot v zračne višave, pa se utrinjali, pa izginjali . . .

Dovolj! Čemu bi opisovali dalje. Stari ljudje pomnijo marsikatero iz onih „tempi passati“, a tacega, so dejali, kot je to bilo, ne pomnijo, kar so na svetu!

Šarovčev.

Iz Čemšenika, 28. avgusta. (Komentar k nedeljskemu pismu „Slov. Naroda“ z dne 25. avgusta, št. 195.) „Narod“ je v nedeljskem pismu št. 195 počastil tudi mene ter me prištel istim, koje po navadi sumniči, obira ali po njih udriha; tu pa imam take može in dostojanstvenike tovariše, da se smatram nevrednega take časti.

Komentara pa je treba tako zavitim in tendencioznim dopisom, kakoršni je v „Narodu“ o sv. maši ob 10. uri povodom 40letnice cesarjevega vladanja. Štiridesetletnico je praznovala „občina“, oziroma župnija čemšeniška dne 19. avgusta, ne da bi se bilo to po časnikih naznanjalo. Bila je ob 9. uri slovesna božja služba, 17 otrok je pristopilo k prvemu sv. obhajilu, tem in vsem pričujočim vernikom je bilo v cerkvenem govoru posebno priporočeno, naj darujejo preblagemu vladarju za slavnost 40letnice mesto zlata, ki ga nimajo, pravo ljubezen in vdanost; mesto umetalnega ognja itd. gorečo srčno molitev. Bog daj, da bi ta 40letnica bila pri Bogu sprejeta in gotovo bode preblagemu sreč Nj. veličanstva toliko po volji, kakor slavnosti z mnogovrstnimi veseliciami. Toliko v dokaz, da čemšeniški župljani niso takega milovanja vredni gledé cerkvenih slavnosti. Očitajo mi od več strani, da jih je preveč.

Dopisovalec ali poročevalec nedeljskega pisma slabo pozná razmere in okoliščine v Čemšeniku, in govornica čemšeniška mu še ni znana, če je iz govornice môž, ki sta bila v tej zadevi v Čemšeniku in menda v Ljubljani, res menil spoznati v pivnici — morda pri „Luni“? — da sta blizo Čemšenika domá.

Odbor občine ržiške, ki spada deloma v štiri župnije, ni poslal k meni nobenega kmeta „stare korenine“ izmed odbora. V zadevi nameravane štiridesetletnice sta bila v Čemšeniku dva „gospoda“, eden jako mlad, drugi ne star, v srenjskem odboru ni nobeden, oba pa se zelo rada vtikata v zadeve, ki jima niso ravno mar; kako imata pomedenó vsak pred svojim pragom, vesta sama. Za sv. mašo ob 10. uri nista prosila, marveč le interpelovala na cesti pred gostilniško barako in takoj pretila, kako bom razglašen po časopisih, ter da gresta v Ljubljano. O določitvi službe božje pa gotovo nisem odgovoren dotičnim prišlecem, ne dolžan njuno pretenje poslušati sredi ceste pričo drugih ljudi. Svoje postopanje sem opravičil na merodajnem mestu ter se ne plašim še daljnega grozenja s tožbo do kabinetne kancelije, kakor se mi neki še preti. Vzroki mojega postopanja so: Gospod kapelan so mi omenili, da so slišali o neki nameravani slovesnosti ter takoj dostavili odločno željo, naj bi ne bilo treba hoditi tje doli, kjer je tako duhovno opravilo v cerkvi sv. Jurja ob 10. uri angeljsko nedeljo. Tudi je ravno imenovanih gospodov, ki ne zavijata po čemšeniško, g. H., pravil g. kapelanu, kako se je obravnavala slavnost pri srenji. Svetovalec srenjski se izrazi: „J . . . — damo 60 soldov, pa ob 10. uri mašuje in je v kraji“. Ima take pravice srenja proti duhovnikom gledé službe božje? Izgredi prav žalostni godili so se prepogostokrat o priliki službe božje ob 10. uri pod Št. Jurjem po pivnicah; vsled tega sem bil prisiljen izvanredno službo božjo odreči. Nagajivost pa nobena Nj. veličanstvu ni po volji, to dobro vemo očitno. Patrijotično prepričanje moje je znano slehernemu, kdor me pozná. Vsled tega ravno, ker odločno svoje rimsko-katoliško prepričanje trdim, tudi ne molčim nikdar proti kakoršni-koli izjavi vzvišenemu namenu Avstrije nasproti, ali drugače nepatrijotični. Stavijo se mi pásti in nasprotovanja od te in druge strani.

Sklepno izrazim to prepričanje, da je slavnost 40letnice cesarjeve toliko vzvišena, da se prav slabo ž njo strinja zaletavanje in rovanje nedeljskih pisem „Narodovih“.

Fr. Rome, župnik.

Iz Trsta, 28. avgusta. Pogreb pokojnega g. kanonika Debeljaka je bil večeraj zjutraj ob 9. uri. Mrtvaški spreved se je pomikal od cerkve sv. Antona novega skozi ulice sv. Antona, sv. Jakoba trg in Staro Reno k sv. Justu. Tu je služil veliko črno sv. mašo msgr. prošt dr. Šust, kateri je tudi pogreb vodil in potem opravil „Requiem“ z veliko asistencijo. Med pogrebi so šli najprej ubogi iz sirotišnice in sirote, potem dolga vrsta duhovnikov — kapitelj koparski zastopan po dveh in tržaškega vsi kanoniki, pojoč „Miserere“. Nato so nosili krsto z znamenji njegovega stanu; zadej pa so bili najprej sorodniki, potem duhovniki, katerih je bila dolga vrsta, med njim stari znanci, prijatelji, dvorni svetnik vitez Reya, vladni svetnik Krekich in drugi zastopniki različnih uradnij državnih in privatnih, zastopniki čitalnice, delavskega podpornega društva in raznih bratovščin, katerim je bil pokojni ud ali odbornik. Zatem dolga vrsta meščanov vsakega stanú in vsakega spola — in nazadnje mnogo kmetskega ljudstva iz tržaške okolice, katero ga je poznalo, ker je bil mnogo let kapelan pri novem sv. Antonu, ko ni bilo še mestnih in predmestnih

župnij ali fará pri sv. Jakobu, v Rojani in pri sv. Ivanu. Vsem tem okoličanom je bil pokojnik več ali manj učitelj-duhovnik in vsi ti ga bodo ohranili v spominu.

Bil je ranjki najprej v Žminju v Istri učitelj, od tam pa je prišel v Trst, kjer je bil vodja šole v okraji „Skorkola“ ali pozneje na Belvederu in tudi kot tak si je ohranil hvaležen spomin pri učiteljih in učencih. Pred nekoliko leti je postal že starček nad 60 let iz kapelana sv. Antonovega kanonik stolnega kapiteljna sv. Justa. Bil je kot tak škofijski komisar za krščanski nauk na nekaterih ljudskih in srednjih šolah tržaškega mesta. Imel je tudi ne samo tukaj v Trstu, ampak povsod po Slovenskem dosti znancev in prijateljev. Še pred par tedni je bil na zlati maši na Dolenjskem, in dan pred smrtjo popolnoma zdrav in vesel; v soboto ga je pa Bog poklical pred sodni stol. Naj v miru počiva!

Trgovska in obrtniška zbornica.

(Dalje.)

IV. Gospod zbornični svetnik Fran Omersa poroča o tarifu tehtnice na Grosupljem in omenja, da namerja lastnik te tehtnice uvesti naslednje tarife, in sicer: od 1—100 kg. 5 kr., od 101—500 kg. 10 kr., od 501—1000 kg. 15 kr., od 1001—2000 kg. 20 kr., od 2001—3000 kg. in čez 25 kr.

Ker se je v zmyslu § 15. zakona z dne 19. jun. 1866, drž. zak. št. 85, pri odmerjanju tarife ozirati na to, da lastnik dobiva le primerno povračilo za trud in troške, ki so spojeni s takimi napravami, v tem slučaju pa je ta pogoj izpolnjen, predlaga odsek: Slavna zbornica naj pri c. kr. deželni vladi priporoča potrjenje tarife. — Predlog je bil sprejet.

V. Gospod zbornični svetnik Jernej Žitnik poroča, da je bilo v seji dne 21. oktobra 1887 skleneno, priporočati prošnjo občine medvodske za dovoljenje treh letnih in živinskih semenjev seveda le tedaj, ako proti namerjanim semnjem ne bodo ugovarjale do semnje pravico imejoče občine političnega okraja ljubljanske okolice in mestni magistrat ljubljanski. Iz došlih izjav občin političnega okraja ljubljanskega vidi se, da se je le občina Studenec izrekla proti semnjema dne 3. marca in 4. novembra, ker sta dne 20. marca in 11. novembra semnja v Studencu. Mestni magistrat ljubljanski izreka se zaradi tega proti dovoljenju semnje, ker ni potreba pomnoževati semnje v okolici ljubljanski in ker bi mesečni živinski semnji v Ljubljani imeli škodo, ako bi bil prej semenj v obližju mesta. Okrajno glavarstvo pa priporoča prošnjo. Razlogi občine Studenec niso veljavni radi velike daljave od Medvod. Ako bi tudi pritrdili, da bi ljubljanski živinski semnji radi medvodskih mogoče trpeli škodo, to moramo povdariti, da bi škoda mogla biti toli neznatna, da se še na to ne treba ni ozirati, vsaj ne bi bila v nobenem razmerju k škodi, katero bi zadela občino medvodsko, ako se jej ne dá dopustilo. Odsek torej misli, da se je držati sklepa zbornice od 21. oktobra l. 1887. in predlaga: Zbornica naj se izreče v svoji izjavi do c. kr. deželne vlade za dovoljenje treh letnih in živinskih semenjev.

Gospod zbornični svetnik Fran Omersa sicer ni proti dovoljenju semnje, le želi, da bi se z ozirom na ponedeljske semnje v Kranju sprejel pristavek: Ako bi se zgodilo, da bi kateri semenj v Medvodah imel biti na ponedeljek, kadar je semenj v Kranju, da bi semenj v Medvodah bil potem prihodnji torek.

Ko je zbornični tajnik pojasnil nekatere stvari, bil je sprejet odsekov predlog, a pristavek odklonjen.

(Dalje prih.)

Dnevne novice.

(Novi deželni glavar kranjski,) g. dr. Josip Poklukar, porodil se je dne 7. marca 1837. v Krnci pri Gorjah na Gorenjskem. V Ljubljani je dovršil srednje, na Dunaji pa l. 1864 višje šole ter bil promoviran doktorjem pravoslovja. Do l. 1873 bil je sprva notarski, pozneje odvetniški kandidat. Imenovanega leta popustil je pravoslovni poklic ter se začel pečati s poljedelstvom. L. 1870 izvoljen je bil v deželni, drugo leto v državni zbor. Leta 1872 bil je prvič izvoljen v delegacijo. Pridobil si je največjo zaslogo kot član deželne komisije za vrejenje zemljišnega davka. Od l. 1879 zastopa dr. Poklukar v državnem zboru gorenjska in notranjska mesta in trge.

